

KRÁLOVNA SPOUTANÁ STÍNY

DVŮR HAVRANŮ A ZKÁZY

ELIZA RAINE

DVŮR HAVRANŮ A ZKÁZY

**KNIHY ELIZY RAINE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

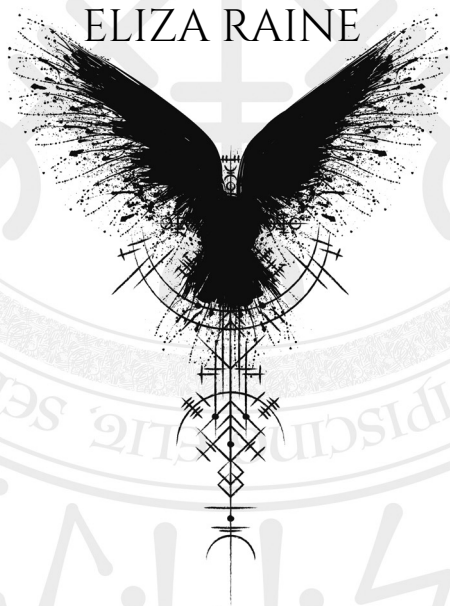
Královna spoutaná stíny

Dvůr havranů a zkázy

Připravujeme

Dvůr touhy a zlata
Dvůr monster a zloby
Dvůr hadů a tajemství

ELIZA RAINÉ

KRÁLOVNA SPOUTANÁ STÍNY

DVŮR HAVRANŮ A ZKÁZY

Přeložila Lucie Syrovátková

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zázlohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Eliza Raine, 2022

Translation © Lucie Syrovátková, 2026

Cover Illustration © Ann Fleur Art, 2022

Book Illustration © LongQuattro | istockphoto, 2022

Map © Stardust Book Services | Fred Kroner, 2022

Book Design © Ondřej Mikulecký, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-047-8 (pdf)

*Pro každého, kdo se nikdy nevzdává.
U Odina, všechno to zvládneš.*

YGGDRASIL

LEDOVÝ
DVŮR

zemský
dvůr

OHNIVÝ
DVŮR

ZLATÝ
DVŮR

DVŮR STÍNŮ

SLOVNÍČEK A PRŮVODCE VÝSLOVNOSTÍ

Jména osob a míst byla inspirována staroseverštinou všude, kde to bylo možné. Ne všechna slova jsou zde uvedena, ale snažila jsem se zahrnout ta, která jsou nejasná.

SVĚT

Yggdrasil [i:ɡdrasil] – strom života a běžný název pro svět pěti dvorů

vald-hûl [vɔld-hu:l] – hûl, která fae umožňuje používat svou magii

runou poznamenání – lidé narození s runovými tetováními odpovídajícími jednomu z pěti dvorů, se schopností vytvářet hole moci pro fae

zlatonoš – osoba poznamenaná runou Zlatého dvora

ohňokovář – osoba poznamenaná runou Ohnivého dvora

stínokadlec – osoba poznamenaná runou Dvora stínů

vodosplétač – osoba poznamenaná runou Ledového dvora

dřevotvůrce – osoba poznamenaná runou Zemského dvora

VÝRAZY POUŽÍVANÉ V YGGDRASILU

veslingr ['veslɪŋr] – otravný zbabělec

Valhalla [val'hala] – nebe

thrall [trəl] – otrok

heimskr ['hi:mskr] – hloupý

JMÉNA

Reyna ['reina]

Frima ['fri:ma]

Svangrior [svan'gri:or]

Brynja ['brɪnja]

Rangvald ['raŋvald]

1. KAPITOLA

„Našli jste ji?“ Soustředil jsem se na bojovníka stojícího přede mnou a srdce mi divoce bušilo. Výkřiky za ním přehlušily jeho první odpověď. Přibelhal se k němu hladový a on se neubránil zachvění, přestože jsem věděl, jak neohrožený bojovník to je. Té stvůře chyběla půlka žaludku a jedna paže; zbytek těla tvořila nesourodá směs sešitých kusů kůže různých odstínů. Jeho doširoka rozevřená tlama byla potřísněná krví a mrtvé, skelné oči se upíraly na bojovníkovu mocnou sekuru.

Kolem mé hole se krátce rozvířily stíny a vzápětí celou nemrtvou příšeru pohltily. Nadpřirozený skřek pomalu utichl.

„Našli jste ji?“ zopakoval jsem tvrdě.

„Myslím, že ano, můj princí.“

„Dnes v noci vyplouváme. Pokud na ni někdo vztáhne ruku, zemře.“

2. KAPITOLA

„Podváděla jsi,“ zabručel mohutný, pivem páchnoucí muž a natáhl ruku. Jeho špinavé prsty se vznášely nad mou černou hrací figurkou. Naštvane mě probodl pohledem. Jeho oči byly zarudlé a lehce skelné od všeho toho piva, medoviny a vína, co vypil.

„Podváděla? Jen neumíš prohrávat, Skegine,“ opáčila jsem a setřásla jeho ruku.

„A ty jsi zrůda,“ odpověděl a letmo pohlédl na moje vlasy. Dřív by mě jeho slova zastrašila. Teď mě přiměla narovnat se a na rtech se mi rozehrál úsměv. Zvedla jsem ruce a prsty jsem si pročísla svoje dlouhé měděné vlasy.

„Radši zrůda než ubožák,“ usmála jsem se na něj.

Vlastně mě skoro porazil. Navzdory jeho zápachu a zanedbanému zevnějšku byl jedním z těch lepších hráčů v Horní Krosse, měště nejblíže ke zlatodvorskému paláci. Ale byl opilý. Což bylo něco, co jsem – Odin je mi svědkem – musela využít ve svůj prospěch.

Jeho oči po mých posměšcích potemněly. „Kdybych měl vlasy takové barvy, ostříhal bych si je,“ zavrčel.

Jeho zacuchané vlasy byly hnědé – stejný odstín hnědé jako u všech ostatních lidí v *Yggdrasilu*. Nikdy v životě jsem neviděla někoho, kdo by měl vlasy jako já.

„Kdybych neměla žádné vlasy, jak bych se pak chlubila všemi těmi copy, co získám?“

Nad mou odpověď si jen pohrdavě odfrkl. „Ty žádný copy nikdy nezískáš. To bys musela bojovat.“ Zabušil si pěstí do hrudi, přitom mu ze džbánu vystříklo pivo na už tak umazané kožešiny. Těch několik mužů, co kolem nás v hostinci posedávali, si taky zabušilo pěstí do hrudi a ve-sele si přihnulo piva.

Uměla jsem bojovat, ale to jsem mu rozhodně neměla v plánu říkat. A navíc, pro získání copů je nutné být uznávan svým klanem. A já žádný klan neměla.

Vlastnil mě palác.

„Jsou i jiné způsoby, jak získat copy,“ řekla jsem. Potřebovala jsem ho zaměstnat hovorem, rozptýlit ho. Kdyby si všiml, jak snadno by mě mohl porazit, dostala bych se do pěkného maléru. Vsadila jsem víc, než jsem si mohla dovolit.

Tentokrát se jeho pohled upřel na lesklou zlatou runu na vlastním zápěstí.

„Jsi otrok stejně jako já.“ Jeho hlas zhrubl a vytratilo se z něj přátelské škádlení. „Ta runa tě nedělá o nic lepší, než jsme my ostatní.“

Byla to pravda. Zlatá runa na zápěstí mě nedělala o nic lepší než ostatní lidi, ale díky ní jsem byla cennější pro naše faeské pány.

Pomalu jsem přikývla. „Ale v tomhle jsem lepší než ty.“ Nenuceně jsem ukázala na hrací desku. „Co takhle nová sázka? Získám cop dřív než ty.“ Skegin se od srdce zasmál a dopřál si pořádný doušek svého nápoje.

„Ty nikdy žádnéj cop nezískáš.“

„Tak tu sázku přijmi.“ Po tváři mu přeběhl náznak pochybnosti. To bylo vše, co jsem potřebovala. „No ne?“ Předklonila jsem se a snažila se ignorovat pronikavý zápach dobytka a piva. „Bojiš se, že bych vyhrála, Skegine?“

Jeho výraz se změnil z pochybnosti v hněv a já věděla, že ho mám přesně tam, kde jsem ho mít chtěla. Rozvrzaná židle, na které seděl, hluchně odletěla vzad, jak se těžkopádně postavil na nohy.

„Pomáháš fae! Ty zrzavá čarodějnice, myslíš si, že můžeš odejít z paláce a chovat se k nám bojovníkům jako k lejně na botě? Jsi stejná jako oni!“ zasyčel.

Snažila jsem se zachovat si kamennou tvář a nedat nájevo žádné emoce.

Ale má pravdu, křičelo na mě moje svědomí. Umožňovala jsem těm chamtivým, krutým fae Zlatého dvora, aby se k celé mojí rase chovali jako k otrokům.

Zůstala jsem sedět na židli a nonšalantně pokrčila rameny. „Jsi moc hloupý na to, abys tuhle hru vyhrál, a moc zbabělý na to, abys přijal moji sázku.“ Zrychlil se mi tep, protože jsem věděla, jak bude reagovat. „Upřímně řečeno, většina malých dětí je chytřejší než ty. Dokonce i to lejno na mojí botě by ti dalo docela zabrat. Nejsi náhodou *veslingr*?“ použila jsem starodávnou nadávku a jeho tvář zahořela vzteky.

Na rozdíl od lakomých fae si lidé ze Zlatého dvora stále cenili hodnot, které Odin v dávných dobách vštípil společnosti: statečnost, čest a vědění. A pokud existoval nějaký způsob, jak obyvatele Zlatého dvora vyprovokovat, stačilo nařknout někoho ze zbabělosti nebo hlouposti.

Skegin kopl do stolu a hrací deska odletěla až k tomu vedlejšímu.

Zaplavil mě pocit vítězství. „Takže to vzdáváš,“ řekla jsem, rychle se postavila a jen tak tak se vyhnula ráně, která letěla mým směrem. Byl skoro o hlavu vyšší a nemířil zas tak dobře, takže to nebylo těžké. Hrdelně, bublavě zavrčel a snažil se vytáhnout něco ze svého koženého opasku, ale přes tlusté kožešiny se mu to nedařilo.

Zarískovala jsem a otočila se k němu zády – směrem ke správci sázek sedícímu u stolu za námi. Natáhla jsem ruku.

„Moji výhru, prosím.“

Mladší, tichý muž se na mě stydlivě podíval. „Dobrá práce, Reyno,“ řekl. „Tam to pro tebe nevypadalo právě nadějně.“ Věděl přesně, co jsem udělala. Usmála jsem se na něj a on mi podal malý váček s cinkajícími mincemi. Za sebou jsem uslyšela další Skeginův řev. Otočila jsem se právě včas, abych viděla, že se mu podařilo vydolovat malou sekýru, kterou mířil na moji hlavu. Naposled jsem na něj mávla a usmála se – a pak jsem se dala na útěk. Asi to nebyla ta nejstatečnější věc, ale byla, u Odina, rozhodně ta nejchytřejší.

Nemohla bych se nijak bránit: neměla jsem žádný štít a měla jsem na sobě jen bavlněné šaty a koženou zástěru z dílny. Navíc jsem nesla kořist, pro kterou jsem původně opustila palác.

Protáhla jsem se kolem několika hlučnějších opilců a vylouzla z hostince. Zlatě dlážděnou cestu směrem k paláci jsem vyběhla bez zastavení – i když jsem věděla, že Skegin mě pronásledovat nebude. Byl moc opilý a nebyl problém najít si rychle nějakého dalšího protivníka.

Takový byl život v *Yggdrasilu*. Pít. Bojovat. Šukat. A pak zase hezky znova.

Minimálně to tak vypadalo v lidských městech. Fae dělali totéž. Ale u všech sudiček, dělali to po svém.

Hnala jsem se k třpytícímu se zlatodvorskému paláci a mračila se na něj. Fae si vybudovali svůj domov na nejvyšším vrcholu území Zlatého dvora, odkud shlížel na vesnice a města rozprostřená pod ním. Víc než dvacet věží z ryzího zlata se majestátně tyčilo z terasovitých nádvoří, lemovaných zářícími schodišti a ozdobených zlatými sochami. Nádherná vitrážová okna odrážela mihotavou zlatou září, která se vlnila napříč celým Zlatým dvorem.

Mělo to být dechberoucí.

Pro mě ale ne.

Bylo to to nejprepychovější vězení, jakým mohla holka opovrhovat. Blyštivá oprátka kolem krku vysávající ze mě život.

Proběhla jsem branami paláce a stráže se mě neobtěžovaly zastavit. Měděné vlasy snadno prozrazovaly moji identitu a pravidelnými úplatky jsem si zajišťovala, že mě nechávali projít celkem často.

V útrobách mi žhnula naděje. Právě získané peníze mohly konečně opravdu stačit na to, abych se ze Zlatého dvora dostala pryč.

Dost na to, abych si koupila svobodu.

Ty stejné pochybnosti, které mě vždy pronásledovaly, se teď v mé mysli rozezněly pronášené Kařiným hlasem: *Reyno, nemůžeš opustit Zlatý dvůr! Jsi runou poznamenaná – na každém jiném dvoře by se tě snažili zabít!*

Ale když někoho celý život ponižují, zneužívají a bijí chamtiví, krutí fae, vyhlídka smrti poněkud ztrácí na své pochmurnosti.

Ne že bych chtěla umřít, to vůbec.

Ale nebezpečí mimo Zlatý dvůr už léta nevypadalo tak hrozivě jako kdysi. Věci, které mě dřív děsily a přiměly k poslušnosti – a stále fungovaly na moji svěřenkyni Karu –, už nade mnou ztratily moc.

Zlatý dvůr mi poskytoval bezpečí, to jistě – ale za jakou cenu?

Příběhy o Dvoru stínů mi pořád naháněly husí kůže, ale jistě bych mohla najít místo v jednom ze zbývajících tří dvorů, kde bych mohla být svobodná?

Moje nohy se míhaly přes blyštivé dlaždice obrovských schodišť spojujících terasovité zahrady, dokud jsem nedošla k podlaží, kde sídlili méně významní faeští dvořané. Taky se tam nacházela zlatnická dílna. Zlaté věže šplhaly vzhůru k obloze a vrhaly dolů světélkující jas připomínající kočičí oči ve tmě. S každým mým krokem se odlesky světla odrážely všude kolem, a já jsem si zakryla oči před září zlatých stěn. Zlostně jsem pohlédla na hlavní vstup, který se nacházel o dvě poschodí výš, a pak jsem zamířila směrem k thrallskému vchodu. Zpomalila jsem, abych v zářivé hale působila nenápadně. Několik dvořanů mi věnovalo

lhostejný pohled, zatímco jsem mířila ke skrytým thrallským celám.

Když jsem dorazila do dílny, kde jsem žila a pracovala, hlídačka se na mě zamračila.

Na tvářích měla šmouhy od modré válečnické barvy a její hnědé vlasy byly zapletené do mnoha copů: to znamenalo, že byla vysoce respektovaná lidská válečnice. Ale i tak byla thrall. Otrok.

„Kde jsi byla?“ Její zavrčená otázka mě okamžitě dopálila.

„U tvého muže.“

Její kopí mě praštilo do břicha dřív, než jsem stačila zareagovat.

„Jsi ubohá zrůda,“ zasyčela.

„Jo, jo. Ale v posteli jsem lepší než ty – alespoň to tvrdí tvůj starej,“ odpověděla jsem a snažila se stát přitom vzpřímeně i přes úpornou bolest v žaludku.

Pravdou bylo, že jsem nejspíš nebyla v posteli lepší než ostatní, soudě podle mých dosavadních skromných a nijak zvlášť příjemných zkušeností v tomhle ohledu. Tak bych nikdy nespala s mužem jiné ženy. Ale to ona nevěděla.

Přistoupila ke mně se zlomyslným zábleskem v očích.

„Žádají si tě ve velké síni.“

Můj krk polil studený pot a strach mi sevřel hrdlo.

„Ve velké síni?“ Nepodařilo se mi skrýt obavy. Strážkyni se po tváři rozlil úšklebek.

„Ano. Lord Orm si dneska vybírá a víš co? Jsi ve finálním pěťici!“

Stáhl se mi žaludek a rozbušilo srdce. Lhoris mě varoval, že by se to mohlo stát. Můj mentor mi radil, abych se

držela při zemi a nesnažila se zbytečně přilákat pozornost. Evidentně se mi to nepodařilo.

V *Ygdrassilu* bylo několik možných osudů, které byly horší než smrt.

Ale být spoutaná jako konkubína na dobu neurčitou k nejkrutějšímu pánovi na Zlatém dvoře? Snad kromě roztrhání a pozření hladovými jsem si nedokázala představit nic děsivějšího.

3. KAPITOLA

Nenápadně jsem dlouze vydechla, zavřela oči a počítala do deseti.

Možná si mě nevybere. Možná si mě nevybere.

Bylo nás opravdu pět. Seřadili nás podél okraje koberce vedoucího k trnům ve velké síni orámované obloukovými, pozlacenými okny. Letmo jsem pohlédla na ostatní čtyři stojící na koberci se mnou. Dvě byly mnohem mladší než já a velmi krásné. Další žena byla o dost starší a naprosto okouzlující. Poslední byla v mém věku, od hlavy až k patě pomalovaná modrou válečnickou barvou a zahalená do kožešin; každá odhalená část kůže byla posetá bílými jizvami. Všimla si, že se na ni dívám, vycenila zuby a odplivla si na překrásně tkaný zlatý koberec pod našima nohama.

Rty se mi málem zvlhnily ve vzdorném úsměvu, ale včas jsem se ovládla. Ozvalo se hlasité prásknutí a tvář válečnice se zkřivila bolestí. Thrallmistr stojící za ní ji šlehl bičem.

„Jednoho dne tě přiměju křičet,“ zasyčel.

Pevně sevřela rty, zatímco jedna z mladších dívek vzlykla a nervózně se podívala na svého vlastního thrallmistra. Hromotluk za ní se jen podezřívavě ušklíbl, ale nepohnul se.

Všechny jsme byly thrallové. Lidské otrokyně fae Zlatého dvora. Všechny jsme měly něco, po čemž ti nejmocnější – a tudíž bohatí – pánové toužili. Přelétla jsem pohledem zápěstí ostatních dívek a sevřel se mi žaludek. Potvrdilo se, co jsem v hloubi duše už dávno věděla – žádná z nich nebyla runou poznamenaná. To znamenalo, že žádná z nich nebyla tak cenná jako já.

Yggdrasilští fae mohli ovládat svou odpornou magii jen za pomoci vald-holí. S hořkostí jsem se podívala na zlatě zářící hranatý symbol na vnitřní straně svého zápěstí. Stejný vzor, jen větší, se opakoval mezi mými lopatkami. Pro fae mě to jasně označovalo jako zlatonošku – vzácného člověka se schopností vyrábět magické hole pro fae Zlatého dvora.

Svižnou chůzí kolem nás prošla dvořanka se svým doprovodem; její bohatě vyšíváné šaty a dlouhé spletené plavé vlasy jasně prozrazovaly, že je fae.

„Slyšela jste o posledních nájezdech na vzdálenější vesnice, má paní?“ zeptal se tiše její doprovod. „Mnoho lidských klanů bylo vyhlazeno.“

Rty dámy se zvedly do úsměvu a drobné zlaté korálky v jejích vlasech se zaleskly, když zavrtěla hlavou. „Pověsti o síle Dvora stínů jsou často přitaženy za vlasy,“ řekla. „Jsou to jen prostí barbaři. Ostatně, pár lidských klanů není žádná velká ztráta.“ Zvedla bradu, přejela mě hodnotícím pohledem a prošla kolem, aby se připojila k hloučku

povrchních, šeptajících dvořanů, kteří se přišli podívat, jak si pán vybere novou konkubínu, kterou k sobě připoutá.

Sotva jsem udržela svůj zlostný úšklebek na uzdě. V jistém smyslu jsem doufala, že ta odporná faeská žena má pravdu. Odmalička jsem slýchala děsivé historky o tom, jak fae Dvora stínů využívají své telepatické schopnosti k psychickému mučení svých otroků, jak jim zatemní mysl, nutí je vraždit vlastní blízké a pak je nechávají hnít v naprosté tmě žalářů plných rozkládajících se těl těch, které zabili. Jejich specialitou bylo vyvolávat strach a šílenství – a byli naprosto bezcitní.

Krátce jsem se pomodlila k Freye, aby všechny lidské oběti nájezdu Dvora stínů byly ušetřeny takového utrpení a dostalo se jim rychlé smrti.

Moji modlitbu přerušilo hlasité bouchnutí, když se dveře síně rozletěly dokořán.

Lord Orm vykročil po koberci a ledově modrýma očima přitom přejel každou z nás. Jeho majestát byl nepopíratelný. Měl pleť téměř bílou jako kost, vysoké lícní kosti a dokonale, špičaté uši. Jeho oděv byl mnohem honosnější než oblečení ostatních přítomných dvořanů. Zatímco oni byli oblečení do korzetů a sukní nebo kvalitní kožené válečnické zbroje, jeho halilo bílé roucho lemované zlatou krajkou, která se třpytila při každém jeho kroku.

Úzké, bledé rty se mu stáhly do potěšeného úšklebku, když spatřil válečníci.

„Člověk, co klečí na kolenou, je vskutku krásný pohled.“ Jeho pronikavý, vysoký hlas se nesl sálem a přihlížející dvořané se zachichotali.

Válečnice na něj upřela zuřivý pohled. „Nebojovala jsem za Odina, abych se stala tvou zatracenou hračkou.“ Odplivla si.

V očích lorda Orma se zablesklo cosi temného. Sevřel pevněji hůl, kterou držel, a mým tělem projela vlna bezmocného, provinilého hněvu. Tu hůl jsem poznala. Byla výsledkem šesti měsíců mé práce.

„Hračky jsou pro děti,“ pronesl tiše. „Já jsem dospělý muž, což bys zjistila, kdybys vstoupila do mé ložnice.“ Obdařil ji zvráceným úsměvem. „Myslím, že bys přišla na to, že celý tvůj život strávený bojem tě dokonale připravil na to, co chystám pro svou budoucí konkubínu. Potřebuji ženu, která je... odolná.“

Ať mi Ódin pomáhá, udělala bych snad cokoli, abych se vyhnula připoutání k tomuto muži, ale tahle válečnice si takový osud nezasloužila o nic víc než já.

Většina lidí by asi řekla, že Zlatý dvůr je z pěti dvorů *Yggdrasilu* to nejlepší místo pro život. Byl najmocnější, nejbohatší, nejkrásnější.

Ve skutečnosti však Zlatý dvůr poháněla jen chamtivost. Kdysi bohem Odinem vštípené zásady dávno vyprchaly – vědění už nemělo cenu ve srovnání s bohatstvím a magií. Právě díky zlatu byli fae schopní ovládat magii a prostředky, k nimž se uchýlovali, aby ho získali, z nich udělaly monstra.

Krásná, třípytivá, sadistická monstra.

Lord Orm byl považován za jednoho z nejzvrácenějších fae Zlatého dvora. Celý palác dobře věděl, že dvě z jeho předchozích konkubín zemřely jeho vinou. Podrobnosti

nikdy nevyšly najevo, ale kolovalo tu dost pověstí – a ze všech se mi zvedal žaludek.

„Svlékněte se. Všechny,“ zavelel lord Orm, když kolem nás prosvištěl.

Zaskřípala jsem zuby a začala si rozvazovat kožený pásek, který jsem měla kolem pasu.

Bylo mi dovoleno pracovat v kalhotách a kůži, zatímco většina ženských otrokyň na Zlatém dvoře musela chodit spoře oblečená do tenkých košilek a sukní.

Když mi můj hnědý kožený korzet přistál u nohou, neochotně jsem se posunula k opasku posetému různými pouzdry, v nichž jsem nosila nářadí svého řemesla. Kromě zlata, které jsem musela vsazovat do holí – to bylo pečlivě stráženo v dílně. Pomalým pohybem jsem si začala rozepínat opasek a po očku sledovala obě strany ve snaze nedat na sobě znát své znechucení. Ty dvě mladší dívky už odhodily své tenké šaty – zjevně byly na podobný rozkaz zvyklé. Starší žena držela bradu hrdě vztyčenou a na břiše se jí rýsovaly jasné stopy po porodu. Válečnice už znovu stála na nohou a její thrallmistr po ní chlípně pošilhával, zatímco z ní i přes její aktivní odpor stahoval kožešinami pokrytou zbroj.

„Unavuješ mě,“ zamumlal lord Orm. „Trocha ohně v ženské je žádoucí, ale obávám se, že jsem se spletl, když jsem tě požádal, abys byla součástí dnešní ceremonie.“ Zastavil se před ní a moje prsty ztuhly na lemu kalhot.

„Učiní, jak si přejete, můj pane,“ zavrčel její thrallmistr.

Lord Orm naklonil svou nádhernou hlavu. „Tím si nejsem jistý. A nikdy nebudu.“

Válečnice se rychle pohnula s úmyslem dupnout mu na nohu – stál velice blízko. Její nezkrotný duch se ale nemohl rovnat schopnostem fae. Ustoupil jí z cesty tak rychle, že se téměř proměnil ve šmouhu. Zlato v jeho holi na okamžik zazářilo a pak válečníci udeřil do spánku.

Jeho faeská síla byla stejně zřejmá jako jeho rychlost.

Žena se bez známek života zhroutila k zemi. Rychle jsem otočila hlavu, abych neviděla děsivou ránu zející v její lebce. Strach se mi jako led vkrádal do žil a snídaně se výhružně drala do krku.

Lord Orm si povzdechl a naklonil svou světlou hlavu. „U Odinova havrana, nechtěl jsem udeřit tak silně,“ zamumlal. „Ale co na tom, stejně se nehodila. Nahradím ti ztracenou otrokyni. Stav se u mého správce pokladu, až budeš odcházet.“

Stále jsem se neodvažovala podívat jejím směrem, ale slyšela jsem, jak její thrallmistr, teď o otrokyni lehčí, zabručel: „Děkuji, můj pane.“ Těžké kroky zaduněly sálem, když ho opouštěl.

„A teď zbyly jen čtyři,“ pronesl Lord zpěvným hlasem. „Proč jsi ještě oblečená?“ Vešel do mého zorného pole a já neodolala, prostě jsem se mu musela podívat do očí. Snažila jsem se zastavit chvění svých prstů a znovu se pustila do rozvazování kalhot. Pohled jsem upřela na jeho hůl ve snaze soustředit se jen na ni, abych udržela svůj strach na uzdě. Na konci kovové tyče se třpytila jemně se lesknoucí koule velká jako oko. Obepínal ji prstenec z ryzího zlata, z něhož vybíhalo dvacet zlatých listů. Každý z nich jsem vytvořila pečlivě a zvlášť. Žádná hůl nesměla být stejná,

a čím mocněji působila na pohled, tím silnější byla i ona sama.

Tahle hůl právě zavinila smrt jedné ženy. To tě ale asi neuklidní, Reyno.

Rudý nádech na blyštícím se zlatě téměř způsobil, že jsem se začala znovu třást, když jsem se sehnula a stáhla si kalhoty.

„Jsi příliš pomalá.“ Lord Orm zvedl svou hůl, zrovna když jsem se narovnala. Z jejího vrcholu vyšlehl paprsek ostrého světla, který přejel po mém těle jako pochodně. Kamkoli dopadl, spálil mechově zelenou látku mé košile a zbytek se rozpadl v cáry, které se snesly k mým chodidlům. Zůstala jsem stát jen v bavlněných kalhotkách.

Za všechny roky, co jsem byla otrokyní – za celý svůj zatracený život – jsem se nikdy necítila tak zranitelná. Mnohokrát mě přinutili se svléknout. Mnohokrát mě bili a trestali. Ale byla jsem příliš cenná na to, aby se mě někdo dotkl. Moje runové znamení mi poskytovalo jistou ochranu. Minimálně jsem díky tomu měla své tělo pod kontrolou. Moje řemeslo vyžadovalo velkou sílu, takže má mysl i tělo musely být vždy bdělé a připravené k práci. Pro fae Zlatého dvora nebylo nic cennějšího než jejich hole – a tedy i runou poznamenaní, kteří je dokázali kovat.

Teď však můj thrallmistr neměl žádnou moc. Lord Orm nebyl člověk, kterého bylo možné odmítnout.

Pomalů natáhl ruku a položil mi ji na rameno. Pod jeho dotekem mi naskočila husí kůže, ale nechala jsem se otočit zády k němu. Zastavil se a na páteř, přímo na runové znamení, mi přitiskl chladný prst.

„Zlatonoška,“ zamumlal. „Hodí se mít k sobě připoutanou takovou ženu, která by mi kromě uspokojování potřeb mohla udržovat hůl v dokonalém stavu.“

Nadechla jsem se a snažila se zůstat klidná.

Neublíží mi. Ne tady a teď. Jsem pro něj příliš cenná.

„Mohl bych tě dokonce pronajmout svým přátelům. Ale kdo kdy viděl ženu s takovou barvou vlasů?“ Otočil mě zpět čelem k sobě, pozvedl pramen mých vlasů a zamával mi s ním před očima.

Lord Orm znechuceně ohrnul rty a pramen pustil. „To by se muselo změnit.“ V mém výrazu se málem mihlo vzdorovité světélko a rty se mi pootevřely k protestu.

Dvě desetiletí mi moje vlasy přinášely jen trápení. Odlišovaly mě, vyčleňovaly. Děly ze mě terč – i mezi zotročenými lidmi. Ale zacházení, jakého se mi dostávalo, mě zocelilo víc než ostatní. Přinutilo mě postavit se za sebe, být vždy o krok napřed. Moje vlasy se staly mou zbrojí.

„Chceš k tomu něco říct, malá zlatonoško?“ zašeptal lord Orm téměř svůdně. Na pažích mi znovu naskočila husí kůže, když se zlato v jeho holi rozzářilo.

V hlavě se mi vynořil obraz – rozmazaný, ale neodvratný.

Viděla jsem sebe, přivázanou k posteli s mléčně bílými prostěradly a čtyřmi zlatými sloupky v rozích. Ležela jsem na břiše, nahá, a runu na mých zádech křížovaly rudé šrámy od biče.

„Nic, můj pane,“ přiměla jsem se říct, zatímco ta představa ze mě vysávala sílu. Můj hlas zněl tence a slabě. Nenáviděla jsem to. Nenáviděla jsem, že se podřizuju.

Lord Orm se na mě dlouze zadíval, zatímco jsem se snažila ten obraz vyhnat z mysli.

„Tuhle!“ oznámil teatrálně, zvedl svou hůl a ukázal jí na mě.

Na ostatní dívky se ani nepodíval.

Krev mi hučela v uších a černé tečky mi problikávaly před očima, zatímco magická vize sebe sama na posteli mizela.

Naděje, která dosud hořela pod vrstvou strachu, zhasla, když mě realita srazila na kolena.

Stanu se spoutanou konkubínou krutého fae.

Což znamenalo, že život v otroctví, který jsem dosud vedla, se proti tomu jevil jako zasařej ráj.

4. KAPITOLA

J si nějak nezvykle tichá,“ ušklíbla se strážná, když jsme za sebou nechaly brány velké síně a sestoupily do nižších pater paláce.

„Jdi do prdele,“ zasyčela jsem, aniž bych se na ni podívala, a přidala do kroku zlatými chodbami. Krása složitých maleb, mramorových reliéfů a třpytivých drahokamů mi byla úplně lhostejná.

Mysl mi jela na plné otáčky, že jsem sotva stíhala vlastní myšlenky, žaludek se mi svíral a pevně jsem k sobě tiskla mizernou deku, kterou mi dali, abych s ní zakryla své nahé tělo.

Strážná se uchechtla. „A zrzavej spratek je zpět. Lord Orm si ten tvůj ostrej jazýček určitě užije.“

Na okamžik jsem zpomalila a málem se otočila, abych jí dala pěstí přímo doprostřed jejího samolibého úšklebku, o jehož přítomnosti jsem nepochybovala. Ale přiměla jsem se jít dál. Dostala bych za to bičem, a to by mě stálo příliš mnoho času. Času, který už nemám.

Celou cestu zpět do dílny jsem držela rty pevně semknuté. Sdílela jsem ji se čtyřmi dalšími zlatonoši, které našli a zotročili pro potřeby paláce. Dva z nich jsem milovala nade vše, ale ten zbytek? Ti mohli pro mě za mě klidně odplout rovnou do *Helu*. Kvůli mým měděným vlasům se mnou celé roky zacházeli jako s odpadem.

„Reyno! Reyno!“ Kara vyskočila od svého ponku a doběhla se ke mně, jakmile jsem vešla. Ve tváři se jí okamžitě rozlil výraz obav, když si mě prohlédla. Pohledem přelétla deku kolem mých ramen a pak se znovu setkala s mým.

„Zítřka ráno si pro tebe přijde. Umyj se,“ štěkla strážná a zamkla za sebou těžké dveře.

„Ne... ne, ne, ne,“ zašeptala Kara a dívala se na mě svýma širokýma vykulenýma očima. „Slyšeli jsme, že ses dostala do užšího výběru lorda Orma. Prosím, řekni mi, že si tě nevybral?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Vybral.“

Kara si skousla ret a vypadala mnohem mladší, než byla. „Možná... možná k tobě nebude krutý?“

„Zabil jednu ženu. Předě všemi. Jednu z těch, která byla taky v užším výběru.“

Její hnědé oči se ještě víc rozšířily. „Zabil? Proč?“

„Pokoušela se mu dupnout na nohu.“

„A přesně proto jsem tě učil se chovat k mocným fae pokorně.“ Ten hluboký hlas patřil Lhorisovi, mému mentorovi. Otočila jsem se k němu, právě když se ke mně těžkopádně blížil. Jeho věk a zkušenosti s výrobou vald-holí mu vynesly privilegium – jediný cop zapletený v jeho mohutném vousu. Bojoval statečně za svůj klan, než ho našli

a zotročili jako runami poznamenaného, a tak jeho tvář pod levým okem neustále zdobil pruh modré válečnické barvy.

Kývla jsem na něj. „Udělala jsem, jak jsi mi řekl. Držela jsem jazyk za zuby. Dokonce jsem se bez jediného slova svlékla.“

Jedno z jeho obočí sebou nepatrně škublo a v moudrých očích mu probleskl hněv. „Jsem na tebe hrdý, Reyno.“ Odmlčel se a přendal si ostrou sochařskou čepel z jedné ruky do druhé. „A... je mi to líto.“

Zadívala jsem se mu do očí. „To nic. Odcházím, Lhorisi.“

V jeho tváři se neobjevilo překvapení. Jen smutek.

Kara mi sevřela paži. „Nemůžeš odejít!“

„Odin je mi svědkem, že se nenechám spoutat lordem Ormem.“

„Ale vždyť jsi *zlatonoška*!“ Podívala jsem se na svou mladou chráněnkou a emoce ve mně bublaly. Musela jsem pro ni vypadat silně. Musela jsem skrýt své opravdové pocity z toho, že ji tu nechám napospas tomuhle kurevsky zvrácenému dvoru. Musela jsem ji přesvědčit, že budu v bezpečí.

„Najdu způsob, jak schovat své runy,“ zalhala jsem. Nebyl žádný způsob, jak je skrýt. A i kdyby byl, moje měděné vlasy přitahovaly pozornost jako vosy med.

„Ne, ne, Reyno! Ostatní dvory tě najdou. Teď jsou přepadení na denním pořádku! To bys běžela rovnou na smrt.“

Její strach nebyl neopodstatněný. Runy, kvůli nimž jsem byla pro Zlatý dvůr cenná, mě zároveň v očích ostatních čtyř dvorů odsuzovaly k smrti.

Války mezi fae byly dlouhé a krvavé – a nejrychlejší způsob, jak ochromit nepřátelský dvůr, bylo připravit ho

o magii. Největší zásluhou, hned po zabití samotného člena dvora, bylo zabití některého z jejich runami poznamenaných, na nichž byli závislí kvůli svým holím.

Kara se zachvěla a zašeptala: „Co kdyby tě našel někdo ze Dvora stínů?“

Právě to byl jediný důvod, proč jsem ještě neutekla.

Kdyby zlatonoše našel někdo z Ledového, Ohnivého nebo Zemského dvora, zabili by ho na místě a tělo odtáhli do svého paláce, aby za něj vybrali odměnu. Ale kdyby ho našel člen Dvora stínů?

Královna Dvora stínů a její nevlastní syn byli prý ti nejkrutější a nejvíc nelítostní fae na světě. A válka mezi Zlatým dvorem a Dvorem stínů byla ta nejstarší a nejbrutálnější ze všech faeských sporů. Odin chraň každého zlatonoše, který by jim padl do rukou.

„Zůstanu na Zlatém dvoře. Budu žít s lidmi v dolních vesnicích,“ řekla jsem Kaře. Další lež. Před Lordem Ormem by se člověk na jeho vlastním dvoře neschoval. Kara na mě hleděla s výrazem, ve kterém se mísily pochyby a strach.

„Nebo na Zemském dvoře,“ řekla jsem vesele. „Ti nejsou nijak zvlášť známí pro svou krutost.“

Obdařila mě pohledem, který říkal všechno. „Upalují otroky při každém úplňku,“ namítla a založila si ruce v bok. „A Dvůr stínů na ně útočí častěji než na všechny ostatní!“

Její hlas se zachvěl. „Dvůr stínů nutí lidi zabíjet vlastní přátele,“ zašeptala. „A slyšela jsem, že krmí hladové lidmi.“

Ztěžka jsem polkla. Bylo by to horší než být připoutaná k lordu Ormovi? Zabít své blízké nebo být zaživa sežrána proti životu v otroctví u toho chamtivého, sadistického fae?